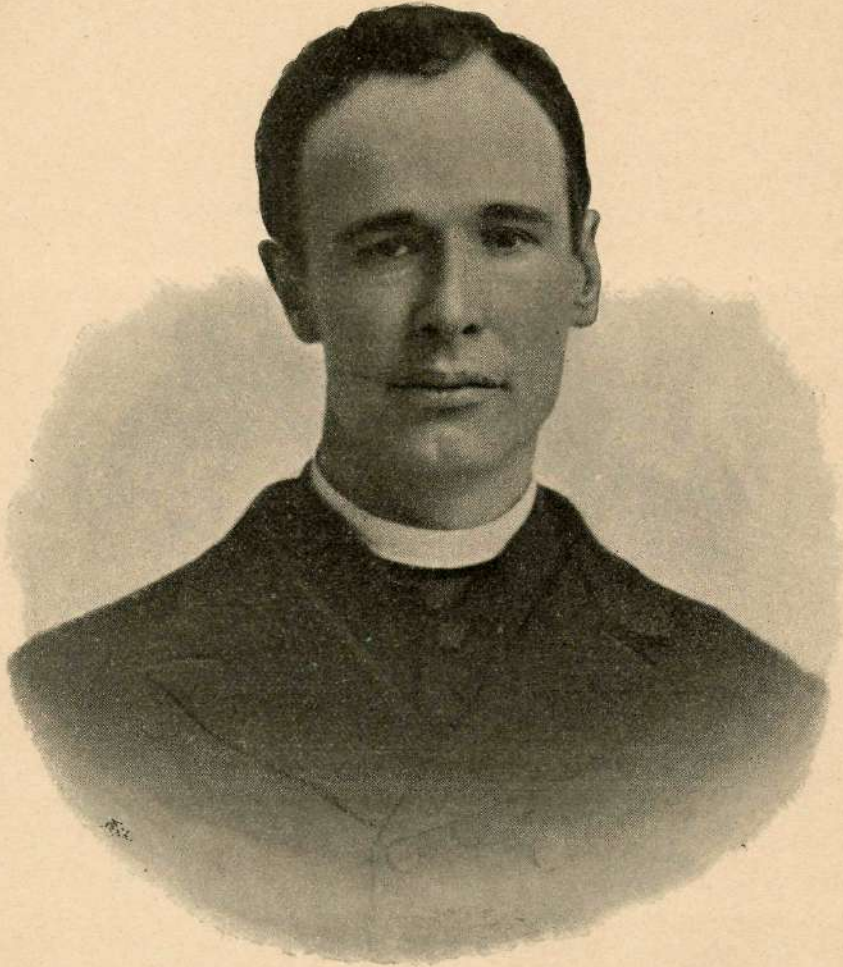

pa na tem temelju uči novo nравnost, čutno in živalsko, ter jo slavi kot poroštvo nove, vse osrečujoče omike!

Tako se boré nasprotja, tako se menjavajo nazori, tako lahkomišljeno se podirajo

ki so večna in neizpremenljiva. In glej! Ob nastopu dvajsetega stoletja, ko leži novodobno nekrščansko modroslovje na tleh, in ko kliče Du Bois-Reymond: „Ignoramus et ignorabimus! — ne preiskujmo metafizičnih

Evgen Lampe

in stavijo svetovna naziranja! V tem času cerkev hrani svoje staro, v tisočletjih prekušeno modroslovje. Z vseh svetov duševnega vrta nabira le zdravi med, od vsega, kar iznajde in izumi svet, izbira le pravo in dobro ter je združuje z načeli resnice,

problemov, saj jih ne moremo nikdar spoznati!“ — tu pa kaže cerkev z mirno gotovostjo zopet na Aristotela in Tomaža Akvinskoga, in nemirni sinovi nove dobe začudeni pripoznavajo, da je vendar mogoče spoznati kaj stalnega in da je vendar mogoča —